

takovým státním zaměstnancům, kteří byvše přeloženi do nového působiště a nemohouce naléztí bytu, podrželi svůj dosavadní byt ve starém působišti a s výslovným svolením nadřízeného úřadu denně dojíždějí do úřadu ze svého starého působiště....

Z tohoto obsahu cit. usnesení ministerské rady je zřejmo, že — i pokud by vůbec jednotlivý státní zaměstnanec mohl z usnesení těch nějakých právních nároků dovozovati, — mohly by případné nároky takové trvati jenom při státních zaměstnancích ustanovených při státním úřadě v Praze nebo předměstí po případě v Brně anebo v jiném městě se společným bytovým úřadem, v příčině něhož min. soc. péče —používajíc zmocnění jemu daného bodem 6. cit. usnesení ministerské rady z 9. března 1920 státním zaměstnancům výhody v usnesení min. rady uvedené všeobecně a výslovně přiznalo.

Že by tento případ byl nastal v příčině státních zaměstnanců v M., stížnost ani netvrdí, a nemůže tedy st-1 důvodně pro sebe vindikovati právní nárok na výhodu tuto.

Pokud pak jde o výhodu podle bodu 7. cit. usnesení min. rady, tedy jest z cit. jeho znění zřejmo, že povolení výhody této je ponecháno volné úvaze žal. úřadu (arg. »min. soc. péče se zmocňuje, aby v případech zvláštního zřetele hodných poskytlo...«), aniž jednotlivému zaměstnanci, byť by i předpoklady v tomto bodě 7 stanovené u něho byly splněny, přísluší právní nárok na to, aby mu min. soc. péče výhodu takovou poskytlo. Odepřením této výhody — nechať se stalo z důvodů jakýchkoliv — nemůže tedy vůbec nastati porušení práv jednotlivého státního zaměstnance ve smyslu shora cit. § 2 zák. o ss.

Č. 3980.

Úrazové pojišťování: Kterak jest postupovati při zařazení do nebezpečenských tříd u podniku smíšeného.

(Nález ze dne 4. října 1924 č. 16.909).

Věc: Obchodní firma Eduard R. v Č. proti ministerstvu sociální péče o úrazové pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl v pořadí instancí potvrzen výměr zemské úřadovny pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě z 30. ledna 1923, jímž podnik »Kácení dřeva a doprava« Eduarda R. v Č. uznán byl za podnik úrazovému pojištění podléhající a zařazen podle nař. ze 4. července 1922 č. 200 Sb. dle titulu č. 397 a do nebezpečenské třídy XII a nebezpečenského procenta 87 stanoveného min. nařízením ze 6. července 1914 č. 143 ř. z.

Rozhodnutí toto odůvodněno takto: »Není nijak odůvodněno, aby podnik st-le byl rozlišován v »kácení dříví a výrobu šindele«, tedy aby pro každý z těchto podniků byla předepsána zvláštní nebezpečenská třída, ježto by to předpokládalo, že pro každý z těchto podniků se vedou podnikatelem zvláštní mzdové záznamy. Tomu však tak není a podnik

byl jako jednotný přihlášen. Podnik st-lův bylo možno a nutno zařaditi jediné do nebezpečenské třídy výměrem zemské úřadovny stanovené«.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Stížnost nepopírá, že by podnik stěžující si firmy nepodléhal vůbec pojistné povinnosti úrazové, nýbrž brojí pouze proti zařadění jeho do určité nebezpečenské třídy.

Žal. úřad odmítl v tomto směru žádost stěžující si firmy učiněnou v odvolání proti rozhodnutí I. stolice, aby pro kácení dříví a pro výrobu šindele byla stanovena zvláštní nebezpečenská třída, z důvodu, že by to předpokládalo, že pro každý z těchto podniků se vedou podnikatelem zvláštní mzdové záznamy, že však tomu tak není. Jest tudíž mezi stranami souhlas jednak o tom, že tu jsou 2 dílčí závody zřetelně od sebe rozeznatelné, jednak že v dílčích závodech těchto se nevedou oddělené zápisy mezdní. Tuto skutkovou podstatu musil tudíž i nss položit za základ svému rozhodnutí podle § 6 zák. o ss. Posléze uvedená okolnost, že v jednotlivých dílčích závodech podniku se nevedou oddělené zápisky mezdní, jest však pro zařadování podniků úrazovému pojišťování podrobených do nebezpečenských tříd podle nař. býv. min. vnitra ze 6. července 1914 č. 143 ř. z. významu rozhodujícího. Neboť podle § 3 cit. nař. jen za této podmínky lze jednotlivé dílčí závody podniku, pro něž se zřetelem k jeho složení v celku není vhodného titulu v rozřídování nebezpečenských tříd, samostatně do podnikového katastru pojmuti a zařaditi.

V opaku k tomuto předpisu ustanovuje § 4 cit. nař., že, jestliže není podmínek v předešlém paragrafu uvedených, a nemohou-li proto jednotlivé díly složeného podniku odděleně býti zařaděny, že s podnikem takovým naloženo býti má jako se »smíšeným podnikem« podle předpisu § 7 cit. nař. Z porovnání těchto předpisů se však podává, že žal. úřad ve svém rozhodnutí, jemuž položil výslovně za základ skutkovou podstatu, že podnik stěžující si firmy se skládá ze dvou dílčích závodů, pro něž se nevedou oddělené zápisky mezdní, vycházel z nesprávného právního posouzení věci, když závod prohlásil za podnik jednotný, místo aby spornou záležitost posoudil s hlediska cit. §§ 4 a 7 cit. min. nař.

Č. 3981.

Nemocenské pojišťování: * Zaměstnavatel, přihlásivší zaměstnance k nemocenskému pojištění na podkladě nesprávného právního názoru o pojistné povinnosti jeho, jest povinen platiti pojistné příspěvky, dokud pojistný poměr odhlášením neb úředním výrokem nebyl zrušen.

(Nález ze dne 6. října 1924 č. 2462).

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v Plzni proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.